

Розділ I

Лайонін почула важкі кроки Люсі на кам'яних сходах і щільніше загорнулася в товсту ковдру. За вікном старого донжона¹ свистів січневий вітер, під дерев'яні віконниці пробивалися струмені холодного повітря, однак ліжко було теплим, і вона збиралася якнайдовше залишатися в ньому.

— Леді Лайонін, — Люсі розсунула завіси на ліжку.

Зараз вона була вже старою і надто товстою жінкою. Однак вона доглядала Лайонін від самого народження і була для неї майже як мати.

— Ваша мати просять вас одягнути золотаву туніку, зелене сюрко² і мантию, — сказала вона.

Лайонін, яка дуже неохоче повернулася до світла, тепер зацікавлено дивилася на Люсі.

— Зелене сюрко і мантию?

— Маємо гостя, важливого гостя, і ви повинні вдягнути найкращий одяг для його зустрічі.

Лайонін відкинула ковдру і поставила маленьку ніжку на дубову підлогу, вкриту циновкою. Віконниці взимку були щільно зачинені від холоду, і єдине світло надходило від невеличкого коминка та сальної свічки на високій залізній підставці біля ліжка. М'яке сяйво підкреслювало округлі вигини її стрункого молодого тіла. Люсі допомогла панночці вдягнути тонку лляну сорочку, а потім вовняну туніку,

¹ Головна і найкраще укріплена вежа замку. (Тут і далі прим. перекл.)

² У XII столітті довгий просторий плащ.

яка вигідно підкреслювала її фігуру. Сюрко без рукавів нічого не приховувало.

— Знаєш цього гостя? Він друг мого батька?

— О ні, міледі. — Люсі застєбнула вузький шкіряний ремінець на тонкій талії Лайонін. — Це граф, людина, з якою ваш батько ніколи не зустрічався, і він молодий чоловік.

Лайонін зупинилася й уважно подивилася на служницю.

— Він гарний? Він гарний молодий граф, вродливий і їздить на білому коні? — Лайонін піддражнювала стару жінку.

— Скоро самі побачите. А тепер візьміть гребінець, щоб я могла розчесати ваше скуйовджене волосся.

Лайонін послухалася, а потім попросила:

— Розкажи мені більше про нього. Якого кольору його очі? Волосся?

— Чорні. Такі чорні, як очі диявола.

Обидві жінки звели очі й побачили Грессі та Меґ, що входили до маленької кімнати з купою чистої білизни для ліжка.

Грессі, старша дівчина, сказала:

— Приїхав граф, і не просто один з графів короля, а сам великий Чорний Лев.

— І він справді чорний, — додала Меґ.

— Його очі і волосся чорні, як у сатани. Навіть його кінць весь чорний.

Лайонін з жахом дивилася на них. Вона чула історії про Чорного Лева ще з дитинства — історії про його силу і хоробрість. Але кожна була затьмарена відчуттям зла, того, що, можливо, його силу було отримано недобрим шляхом.

— Ти впевнена, що це Чорний Лев, а не хтось інший? — спокійно уточнила дівчина.

— Жоден інший чоловік не міг би мати такий вигляд. Присягаюся, у мене мурашки по шкірі від одного лише наближення до нього. — Грессі подивилася на свою господиню дуже уважно.

Люсі зробила крок вперед:

— Припини дурну балаканину! Ти налякаєш бідолашну дівчину. А тепер берися до роботи. Я мушу спуститися вниз, до пані Меліти. — Вона востаннє розчесала волосся Лайонін і закріпила на ньому прозоре коло з шовку з тонким золотим обідком. — Отож заспокойтеся і не метушіться. — Люсі зупинилася біля дверей, застережливо тицьнувши пальцем у бік Меґ і Грессі: — І більше жодних пліток! Якщо чорне волосся робить нас частиною диявола, багато хто з нас боявся б Судного дня.

Вона шморгнула носом і поплескала по сивому волоссю, що виднілося на скроні між барбеткою — шматком тканини, що повністю приховував її шию та підборіддя, і наміткою, що спускалася до плечей. Люсі уявляла собі, що її пасма, як в юності, все ще чорні, як смола.

Коли двері зачинилися, Лайонін опустила на кам'яне підвіконня.

— Розкажіть мені про нього, — прошепотіла вона.

— Він кремезний чоловік...

— Сильний... — перебила її Меґ, але потім, побачивши заспокійливий погляд Грессі, слухняно перейшла на інший бік ліжка, щоб підхопити простирadlo, яке зсувалося додолу.

— Так, — продовжила Грессі, озираючись на Лайонін і відчуваючи впевненість у її увазі. Колись Лайонін стане господинею замку, але поки що існувала одна сфера, у якій Грессі перевершувала її, і це було знання чоловіків. — Він Чорний Лев, названий так за свою диявольську чорноту і лютість лева. Кажуть, що на турнірі він може скинути з коня двадцять чоловіків і що в Уельсі під час тамтешніх воєн він міг навпіл одним ударом розрубати людину або її коня.

Лайонін відчула, що зблідла, і це спонукало Грессі докладніше зупинитися на плітках.

— Кажуть, що його перша дружина намагалася накласти на себе руки, щоб позбутися його.

Лайонін затамувала подих і мимоволі перехрестилася. Самогубство було смертним гріхом.

— І ще його супроводжують семеро чоловіків — семеро дияволів... — вставила Меґ, надто схвильована, щоб боятися Грессі.

— Так, — підхопила Грессі голосом змовниці. — Він подорожує разом із сімома чоловіками, здоровезними чоловіками, усі вони чорняві, але жоден з них не такий чорний, як цей Лев на своєму чорному коні.

— Він приїхав сюди, і я маю зустрітися з ним? — Лайонін не могла приховати страху в голосі.

— Так. Ваші батьки зараз з ним внизу. Ніхто не відмовляє Чорному Леву в проханні, навіть у найдрібнішому. — Грессі випросталася. — Ходімо, Меґ, ми повинні підготувати кімнату для лицаря Диявола.

Вона вийшла з кімнати, а Меґ з широко розплющеними очима попрямувала за нею з брудною білизною. Грессі була дуже задоволена тим, що привернула до себе увагу, бо вважала обох співрозмовниць ще дівчатками, хоча жодна з них не була молодшою за неї більше, ніж на два роки.

За важкими дверима пролунав голос Меґ:

— Це правда, Грессі, що цей чоловік є породженням диявола?

Меґ притулилася до вологої кам'яної стіни. Обличчя Грессі було тьмяним у темному коридорі. Дівчина відчула, як її серце калатає від моторошного жаху. Наречена Диявола! Це була жахлива думка.

Леді Меліта, мати Лайонін, теж чула історії про Чорного Лева.

Вона ретельно одягалася, лаючи себе за те, що її пальці тремтять. Їй не хотілося, щоб він приїжджав. Останнім часом було вже й так надто багато неспокою, а тепер ще й цей вимогливий граф, про якого треба дбати! Вона застєгнула пояс без прикрас навколо об'ємної накидки, так не схожій

на накидку її дочки, спустила її на пояс, повністю приховавши його. На плечі накинула темно-зелену мантію з двома вигадливо кованими золотими пряжками, з'єднаними через ключицю коротким ланцюжком.

— А як же сер Томпкін, що приїде завтра, і як розпорядитися з обслугою... — Вона припинила своє бурмотіння і розсміялася. — Я стаю надто схожою на Вільяма, боюся подій ще до того, як вони відбудуться, — подумала вона. — Він чоловік, от і все. Ми запропонуємо йому те, що маємо, і він має бути задоволений.

Вона поправила довгу лляну намітку, що закривала потилицю та волосся і спадала на плечі. Леді Меліта пишалася тим, що в неї все ще гарна шия, і не носила барбетку, яка б її прикривала. Розправивши плечі, вона спустилася вниз, щоб привітати гостя.

Вільям, батько Лайонін, був у захваті від графа Мальвуазену. Розповіді, які він чув про цю людину, також були перебільшеними, але це вже був чоловічий погляд на речі. Він подивився на праву руку Ранульфа, на м'язи, чітко окреслені під ідеально підігнаною кольчугою. Казали, що Чорний Лев може, несучись на повному скаку на своєму чорному коні, розрубати навпіл чотиридюймовий дубовий стовп. Вільям сподівався, що йому вдасться переконати графа продемонструвати цей неймовірний подвиг. Барон не міг відірвати погляду від посрібленої кольчуги графа. Він подумав з гіркою іронією, як важко йому забезпечити кожного з дванадцяти своїх лицарів бодай посереднього ґатунку кольчугами, а тут цей чоловік одягнув довгу кольчугу-гауберк¹, наче зібрався на турнір. Навіть його воїни були розкішно одягнені в кольчуги, пофарбовані у кольори Мальвуазену — зелений або чорний.

¹ Один із різновидів лицарських обладунків, який мав вигляд довгої кольчуги, практично до колін, з капюшоном і рукавицями.

— Ось і моя дружина, леді Меліта. Це Ранульф де Ворбрук, третій граф Мальвуазен.

Ранульф злегка звів брови, здивований представленням Вільяма:

— Це велика честь для мене, міледі. Я сподіваюся, що моя непрохана присутність не завдасть вам надто багато клопоту.

Він вклонився їй. Вільям часто звинувачував Меліту в тому, що вона робить поспішні висновки, і тому вона перестала охоче ділитися з ним своїми думками, часто чекаючи тижнями чи місяцями, поки він дійде тих самих висновків, яких вона дійшла за мить. От і зараз швидке судження не підвело її — вона миттєво зрозуміла, що за людина цей Ранульф де Ворбрук.

— Ми раді вітати вас, сер, і для нас це велика честь... ні... ми задоволені вашою присутністю тут, і всі подбаємо про ваш комфорт. — У середині промови її тон змінився від офіційного до приязно-щирого, бо їй сподобався цей молодий чоловік.

Ранульф був вражений її теплотою. Зазвичай матері доньок були ласі до його грошей і титулу або ж сторонилися його через його репутацію. Він не відчував ні того, ні іншого в цій елегантній маленькій жінці.

— Сядьте зі мною біля вогнища й поділіться зі мною якимись новинами. Тут, у Лоранкурі, ми так рідко приймаємо відвідувачів. — Вона простягла руку, і Ранульф взяв її і підвів до двох стільців біля палахкотливого вогнища.

— Однак я так зрозумів, що останнім часом у вас було багато відвідувачів, — мовив Ранульф.

Вона махнула вільною рукою:

— Вони приїздять, щоб побачити Лайонін, щоб оцінити наше майно й посмакувати нашою їжею. Приїздять, щоб похизуватися одне перед одним. Ніхто не має часу розмовляти зі старою жінкою, спраглою новин. Тож посидьте трохи і розкажіть мені все, що знаєте цікавого.

Вільям стояв позаду них, відчуваючи, що пташиний подих міг би звалити його з ніг. Меліта, зазвичай найрозсудливіша з жінок, взяла під руку найвідважнішого лицаря Англії і відвела його в куток, наче стару бабцю-пліткарку. А навіть вона сказала про те, що інші приїжджають побачити Лайонін і оцінити наше майно? Це була надто інтимна інформація, щоб довіряти її незнайомцю. Доведеться поговорити з нею.

— Опишіть мені цю нову річ — гудзик, — попрохала Меліта.

— Це маленька прикраса на стрижні, яку пришивають до одягу. Останнім часом жінки прорізають дірочку з одного боку одягу і вставляють у неї гудзик, таким чином роблячи з нього застібку.

— Зрозуміло. Тоді нам більше не доведеться пришивати рукава до туніки.

Вільям опустився на лавку біля вогнища. Чорний Лев — найбільший воїн в усій Англії, а може, і в усьому християнському світі, а його дружина розмовляє з ним про жіночу моду!

Меліта повернулася до чоловіка й мило посміхнулася:

— Чи не міг би ти послати Люсі по Лайонін? Я хочу, щоб гість познайомився з нашою донькою.

— О, який гарний чоловік, цей Чорний Лев! — Люсі кинула до Лайонін. — Його волосся в'ється навколо шиї так само, як колись у мого хлопчика. — Люсі, хоч і пишалася своїм сином, який тепер був монахом-бенедиктинцем, часом сумувала за ним. — Він високий і сильний, а ваша мати просто змушує його їсти з її рук. Може, він і великий воїн, але, присягаюся, він лагідна людина.

— А як же його чорне волосся і очі? Ти не злякалася?

— Правду кажучи, так, але ваша мати зрозуміла його характер з першої миті, а я довіряю саме їй. — Вона нахилила голову і запитально подивилася на Лайонін. — Ви добре вчинили б, якби він став вашим чоловіком.

— Чоловіком! Люсі, ти ж чула історії про його характер!

— Та, балачки. Я знаю, що в них немає ані крихти правди.

— Він граф, а граф не одружується з дочкою барона. Я не знаю, як тобі таке могло спасти на думку. Ти знаєш, чому він приїхав до Лоранкуру?

— Я... випадково почула розмову.

Лайонін намагалася не посміхнутися.

— У нього є брат, зброєносець сера Томпкіна, і оскільки цей лицар незабаром приїжджає, то граф хотів би провести з ним день-другий.

— Що ж, приємно, що цей Чорний Лев не нехтує любов'ю до власного роду. Так ти кажеш, що моя мати легко з ним спілкується і що він гарний?

— Страшенно вродливий, але якщо ви забаритеся, він постаріє ще до того, як ви його побачите.

Лайонін повільно, торкаючись обшарпаних стін, спускалася кам'яними гвинтовими сходами, що вели до освітленої зали вниз. Вона відчула, що її рука тремтить, і спробувала заспокоїтись. Розповіді про цього чоловіка і міркування інших про нього роїлися в голові. Вона ступила на нижню сходинку, зупинилася, а потім розгладила спідницю й волосся та зробила глибокий вдих, щоб вгамувати калатання серця. Вигідно розташувавшись на темних сходах, вона могла бачити все, що відбувалося у великій залі. Величезне багаття ревіло, у ньому палало кілька дровеняк. На невеликій відстані від нього стояло два стільці, на одному з яких виднілася мініатюрна постать її матері, а на іншому — лише рука в кольчuzі, що тьмяно виблискувала сріблом у полум'ї каміна.

Їй вдалося заспокоїтись, і вона поглянула в інший кінець зали, де палахкотів ще один камін. На низьких лавках або просто на підлозі сиділи семеро чоловіків, усі в кольчугах з гербом Чорного Лева. Вони розмовляли тихо, але вона почула, як один з них засміявся. Вони не були схожі на дияволів, про яких говорила Грессі. Чоловіки мали досить втомлений вигляд, і Лайонін відчула бажання підійти до

них, щоб переконатися, що їм дали їжу та питво, яких вони потребують. Якби Чорну Гвардію було приборкано, то, можливо, і Чорного Лева також можна було б приручити. Вона вийшла на світло.

— От і Лайонін, моя дочка.

Лайонін опустила голову. Вона повинна контролювати свої бажання і пам'ятати про манери. Її мати розмовляла з цим чоловіком так, ніби вони були знайомі вже багато років. Вона усвідомила, що Чорна гвардія підвелася і що тепер Чорний Лев також стоїть перед нею. Її нервово напруження зростало.

Давно вже Ранульф не почувався так добре. Лише Елеонора, королева, колись давала йому можливість відчувати себе так комфортно, як ця жінка. Навіть після того, як він побачив Меліту і зрозумів, що вона колись була дуже вродливою жінкою, він був вражений надзвичайною красою Лайонін. Дівчина нахилила голову, і він не міг бачити її обличчя; її густе, кучеряве волосся спадало по спині нижче поясу. Воно було темно-русьве з тисячами танцюючих вогників, вихоплених вогнем. Тісна туніка виразно окреслювала її фігуру, і від цього у нього пересохло в роті. Тоненька талія, вигнуті стегна, м'які, привабливі груди. Він не міг пригадати, щоб його коли-небудь так зачіпала гарненька жінка.

Лайонін несміливо подивилася на Ранульфа де Ворбрука, не знаючи, чого очікувати, але побоюючись найгіршого. Він був смаглявий, з чорними, як вугілля, очима і соболиними кучерями вічно неслухняного волосся. Верхівка її голови не сягала навіть його плеча.

Але її заінтригував вираз його очей.

Як і її мати, вона вміла швидко визначити характер людини. Очі графа Мальвуазену нагадали їй пса, якого вона колись бачила. Пес потрапив у пастку, його лапа була перебита навпіл, і від болю він майже збожеволів. Лайонін знадобилося багато часу, щоб заспокоїти тварину і завоювати її довіру, аби вона змогла розкрити залізні щелепи. І весь

цей час пес дивився на неї з таким виразом настороженості, болю і майже примарної надії, як і чоловік, який зараз стояв перед нею.

— Я дуже рада, що ви змогли приїхати до Лоранкуру, мілорде, і прошу вибачити мене за те, що я запізнилася привітати вас.

Ранульф простягнув їй руку, і вона вклала свою маленьку долоньку в його теплу велику долоню. Його дотик не міг би вплинути на неї сильніше, якби він приклав до кінчиків її пальців пекуче тавро. Дівчина мало не задихнулася від цього відчуття, але була рада, що стрималася, боячись його образити. Зникло будь-яке усвідомлення того, що в кімнаті хтось іще. Вона стала безтілесною рукою, всі почуття і думки перенеслися на кінчики цієї маленької ділянки тіла. Вона втупилася у дві руки: одну маленьку і світлу, іншу — велику, загартовану в боях і вкрити коротким темним волоссям.

Він заговорив знову, а вона, здавалося, сприймала його голос крізь кінчики своїх пальців.

— Прекрасна жінка не повинна просити вибачення. Посмішки буде достатньо. — Його голос втратив частину своєї невимушеності, у ньому з'явилося вагання. Взявшись двома пальцями за підборіддя, він злегка підвів юну голівку, щоб мати змогу подивитися на дівчину.

Вона знову глянула на нього, побачивши мужнє обличчя, чітко окреслену щелепу, злегка вигнуті брови над чорними очима, прямий ніс, трохи роздуті ніздрі. Її погляд впав на його губи, які мали гарну форму, але стискалися надто сильно. Люсі не помилилася: це був вродливий чоловік. Вона посміхнулася, спочатку несміливо, а потім з більшою теплотою. Вона глянула на губи, які не посміхалися, і побачила там... так, ту саму солодкість, ту саму ніжність, яку бачила її мати. Раптом їй закортіло розсміятися — настільки великим було її полегшення від свого відкриття. Вона притиснулася до пальців, що тримали її підборіддя.

Ніколи ще чоловічий дотик не змушував її відчувати себе такою живою.

Раптом Ранульф зняв свою руку з її підборіддя і відпустив її руку, яку ще тримав.

— Я маю подбати про свого фризького коня, — пробурмотів він і попрямував до дверей. Чорна гвардія пішла слідом за ним.

— Отакої! — Вільям впав у м'яке крісло перед каміном. — Якби чоловік прожив іще хоч тисячу років, він все одно не збагнув би жіночого розуму. Моя дружина ставиться до королівського воїна, як до прачки, що пліткує, а моя красуня-донька спочатку ледь не зомліває від одного його погляду, а потім сміється йому в обличчя. Якщо через два тижні мої землі не відберуть, я не знатиму чому.

— Вільяме, — почала Меліта, але вона знала, що не може пояснити власні дії, а дії своєї дочки і поготів. — Він, здається, цілком задоволений. Ходімо, Лайонін, є справи, про які треба подбати.

Лайонін прагнула вийти з кімнати, бо не бажала усвідомлювати, що її реакція на чоловіка була настільки очевидною. Але насправді вона не могла б відчувати себе враженою сильніше, якби шиферний дах донжона відкотився і в неї вдарила блискавка.

Дівчина боялася залишатися наодинці з матір'ю, бо знала, що будуть запитання, на які вона не зможе відповісти.

Ніби вгадавши її думки, Меліта сказала:

— Ні, не буде жодних запитань. Я прошу лише, щоб ти була доброю до нашого гостя, але не тому, що він великий воїн чи королівський вельможа, а тому, що він заслуговує на нашу доброту.

Лайонін мовчки кивнула.

— А тепер іди до тих двох своїх дурних служниць і простеж, щоб наш Чорний Лев мав гідне лігво. — Вона посмінулася і пригладила чудове волосся своєї доньки.

Лайонін піднялася сходами на третій поверх до приватних спалень. Там було шість кімнат: одна для її батьків, одна її власна і чотири для гостей. Вона була сама на поверсі, слуги були зайняті внизу на кухнях. Вона могла не поспішати, вибираючи кімнату для лорда Ранульфа. Минула година, перш ніж кімната була готова, після цього дівчина повернулася до своїх покоїв. Люсі залишила їй на столі трохи хліба і сиру і кухоль молока на каміні.

Сьорбаючи теплу рідину, Лайонін розсунула планки на дерев'яних віконницях, щоб мати змогу дивитися на подвір'я замку. Поки вона спостерігала, один чоловік залишив групу Чорної гвардії і попрямував до воріт у стіні брами; у руці він тримав довгу палицю, а на спині була сумка, прив'язана до пояса.

Не думаючи, що робить, Лайонін скинула свою зелену мантію і сюрко і накинула інше сюрко — вовняне — поверх золотої туніки. Щільно закутавшись у плащ, вона спустилася сходами до Великої зали, кажучи собі, що просто хоче подихати свіжим повітрям. Лайонін взяла із собою великий глек вина, який грівся на каміні. Її вразило те, як легко було пройти непоміченою через відкрите подвір'я замку і вийти за ворота. Вартових не цікавило, хто виходив із замку, лише те, хто до нього входив.

Ранульф сидів на холодній, твердій землі, притулившись спиною до дерева й не звертаючи уваги на пронизливий вітер. Його думки були поглинуті прекрасною зеленоокою дівчиною.

«Ах, Ворбруку, — докоряв він собі, — вона не для твого залицяння. Вона дівчина, невинна, призначена для шлюбу, шлюбу з молодим чоловіком приблизно її віку, її становища». Та все ж не міг позбутися цього видіння. Він заплющив очі і притулив голову до шорсткої кори, спогад переповнював його, цілком відчутний: смарагдові очі під високими дугоподібними бровами, маленький ніс і її рот — повні, м'які,

спокусливі губи. Її волосся, незвичайного, золотисто-русявого кольору, інтригувало його, коли він думав про те, як воно розсипалося, вкриваючи її плечі й лягаючи на груди.

Боже мій! Що з ним трапилося, що він сидить тут і мріє про якусь дівчинку, коли у нього повно роботи? Адже він і раніше бачив гарненьких дівчат, — о, так, багато дівчат — але ця була якоюсь іншою. Коли він торкнувся її підборіддя, то подумав, що може зганьбити себе, поцілувавши її на очах у її батьків та його людей. Яка була б їхня реакція, якби він занурив руку у волосся цієї незнайомої дівчини і...

— Я принесла вам вина. — Ніжний голос Лайонін перервав його думки.

Він дивився на неї не посміхаючись, вивчаючи її, не помічаючи пропонованого напою.

— Холодно, а до обіду ще трохи часу і... — Засоромившись раптом, вона відвернулася від його пильного погляду, бо вже шкодувала про свій імпульсивний вчинок.

Він узяв теплий кухоль і сьорбнув смачного солодкого вина. Приємна рідина стікала по горлу, а очі не відривалися від її очей.

— Ви розділите його зі мною?

— Так, — сказала вона усміхаючись. Її пальці легенько торкнулися його пальців, коли вона взяла кубок. Крапля вина впала на обідок, і вона торкнулася її губами.

Лайонін повернула йому кухоль і витягла з-під мантиї полотняний пакунок, розгорнула його і дістала звідти хліб і сир.

Вона ще раз променисто усміхнулася до нього, і Ворбрук зрозумів, що не може відірвати погляду від неї, — від її очей, що виблискують, як найкращі коштовності, від щік, що рожевіють від холодного повітря. Капюшон приховував більшу частину її чудового волосся, але біле хутро обрамляло її обличчя і чудово контрастувало з густими довгими віями.

Здавалося, нікому з них не потрібні були слова. Обое сиділи мовчки, насолоджуючись вином і їжею. Зненацька порив вітру здійняв мертве листя в лісі навколо них.

Лайонін прикрила одне око рукою, бо раптом в нього потрапив якийсь гострий кавалок.

— Моє око! — вигукнула вона, сльози засліплювали її, біль посилювався з кожною миттю.

— Я подивлюся. — Теплі руки обхопили її обличчя; сильні, ніжні пальці змусили її відкрити око.

— Це камінь, брила, — схлипувала дівчина.

— Ні, я так не думаю. Подивіться на мене, і я дістану його. Розплюште око, повільно.

Його голос був м'яким і заспокійливим. Незважаючи на біль, вона змусила себе розплющити очі, повністю довірившись йому, впевнена в тому, що він позбавить її болю.

— Ось! Бачите, це була лише цятка бруду, справді менша за камінчик.

Лайонін кліпнула кілька разів, щоб зняти біль. З того моменту, коли він доторкнувся до неї, вона знала, що він вгамує біль. Тепер вона добре усвідомлювала те, що його руки перебувають поруч з її обличчям, що його темні очі, облямовані короткими густими віями, вступилися в неї. Райдушна оболонка очей була справді чорною, але на такій близькій відстані вона могла бачити, що в них мерехтіли крихітні золоті блискітки.

— Вам уже краще? Око більше не болить?

Вона не відповіла одразу, а коли він почав відводити руку, на мить притулила її до своєї щоки.

— Ні, біль минув. Дякую.

Він прибрав руку і відвів погляд. Лайонін злякалася, що образила його. Вона відчувала себе так, ніби незнайомиць поступово опановує все її тіло, бо не могла повірити у власну безпосередність сьогодні вранці. Вона спробувала завести розмову:

— Цікаво, як вам вдається залишатися таким теплим, коли мені так холодно, а я ж у хутряній накидці?

Ранульф здавався враженим:

— Тож повернімося до замку, до вогнища.

Коли він побачив розчарування на обличчі Лайонін, його серце закалатало. Вона не хотіла розлучатися з ним, так само як і він з нею.

— Ходімо, я покажу вам вправу, яка зігріє вас.

Вони підвелися, і вона спостерігала, як Ранульф взяв довгу палицю і зігнув її, щоб прив'язати до обох кінців довгу шовкову нитку.

— Ви колись таке бачили?

Вона заперечно похитала головою.

— Це валлійський лук, який дехто називає через його довжину довгим луком.

— Це зовсім не схоже на лук. — Вона скептично подивилася на нього. — Як можна випустити стрілу з простої палиці?

— Ви ще не бачили, як ним користуються, а вже засуджуєте його?

Вона шморгнула носом і підняла підборіддя.

— Ви повинні дозволити моєму батькові показати вам, як працює хороший арбалет.

Ранульф підняв одну брову:

— Знайдіть якусь мішень так далеко, як може поцілити найкращий лучник вашого батька.

Лайонін вказала на дерево з білою корою неподалік. Вона спостерігала, як Ранульф розтягнув до свого вуха тятиву шестифутового лука, легко тримаючи стрілу з чорним і зеленим пір'ям між пальцями. Звук випущеної стріли нагадував шурхіт шовку. Лайонін затамувала подих, коли побачила удвічі дальшу відстань від дерева, яке вона вибрала. Ранульф лише кинув на неї один швидкий погляд, який змусив її згадати, як вона хвалилася арбалетами. Потім, перш ніж вона встигла оговтатися від здивування, чоловік почав вставляти стріли, витягнуті зі шкіряної сумки на поясі, і випускати їх зі сліпучою швидкістю. Менш ніж за хвилину він випустив десять стріл, жодного разу не промахнувшись.

Вона витріщилася на нього:

— Я ніколи не бачила нічого подібного.

Вона підбрала спідницю й побігла до далекого дерева. Дівчина намагалася витягнути стрілу з дерева і здригнулася, коли поруч з'явився Ранульф і легко витягнув стрілу, з якою та ніяк не могла впоратися. Вона не чула, як він наблизився.

Лайонін повернулася до нього, сміючись:

— Гадаю, що мій батько мало чого може навчити вас.

Ранульф не промовив ні слова, але вираз його обличчя свідчив, що він згоден з нею.

— Ви повинні показати йому цей валлійський лук. Він навчить своїх людей користуватися ним.

— Ні, я так не думаю. Навіть мої люди відмовляються ним користуватися. Вони вважають його нелицарською зброєю і бояться, що він перетворить їх на піхотинців.

— Я бачу, що ви самі не відчуваєте такого страху. — Її очі заблищали, і сміх погрожував вирватися, коли він підняв одну брову. — Як ви гадаєте, я могла б навчитися стріляти з цієї довгої палиці?

Лайонін взяла її дуже впевнено, але виявила, що не може зігнути лук більше, ніж на дюйм чи два. Вона розпачливо подивилася на Ранульфа.

Він швидко став позаду неї, обійняв її своїми великими руками і натягнув міцний лук. Коли Ранульф нахилився, щоб навести стрілу, він відчув її пахощі — троянди і диму — і її прохолодну щоку так близько до нього. Він відчував кожен пружний вигин її тіла, її сідниці, притиснуті до його паху. Йому нестерпно хотілося розвернути її до себе, відчуті її м'якість, поцілувати її вологі губи, злегка розсунуті, бо була зосередженою. Він намагався давати їй вказівки щодо лука, але усвідомив, що його голос видає його бажання, адже її вухо було так близько до його губ; він майже відчував смак її мочки вуха між своїми зубами. Вона випустила стрілу.

— Я влучила!

Вона крутнулася в його обіймах, і він пригорнув її, легенько, не наважуючись навіть дихати, бо боявся розчавити її у своєму нестримному бажанні.

Лайонін здавалося, що її серце зараз розірветься, — так сильно воно билось. Його руки обіймали її, його долоні торкалися її спини, вона відчувала його тепло крізь своє важке вовняне сюрко. Дівчина перевела погляд з його очей на губи і сподівалася, що він її поцілує. Так, вона хотіла, щоб він поцілував її. Її серце забилося швидше, коли вона несвідомо хитнулася до нього і її м'які груди торкнулися його грудей. Вона відчула, як він різко затамував подих. Його обличчя було так близько, що вона відчувала його дихання, таке тепле і м'яке. Як це — цілувати чоловіка?

Його руки опустилися.

— Вечерю зараз буде подано, і мама чекатиме на мене. — Вона шукала якісь заспокійливі слова, посміхаючись до нього: — Дякую за урок стрільби з лука, а тепер, Лево, ми повинні повернутися до замку, бо в мого батька такий настрій, що коли страви запізняються, то навіть лев здригнеться.

Помітивши його спантеличений погляд, коли вона назвала його так, вона продовжила:

— Дивно, чи не так, що нас обох назвали на честь левів? Батько присягається, що після мого народження я кинула на нього такий презирливий погляд, що він назвав мене Лайонін на честь левиці, але мама каже, що йому спало на думку це ім'я через колір мого волосся.

Ранульф легенько торкнувся пасма її золотавого волосся:

— Я ніколи не міг би подумати, що ви здатні кинути на когось зневажливий погляд.

Вона засміялася:

— Ви не знаєте мене, а проте я маю жакливій характер.

— Тоді це ім'я вам дуже пасує, як, боюся, і моє. Принаймні ви не затавровані такою потворною чорнотою, як я.

— Ба! Це тільки менестрелі вимагають, щоб усі були блондинами з блакитними очима. Решта чоловіків здавалася б

безбарвними поруч із вами. — Вона швидко обернулася. — Бачите дерево на узліссі? Я вас пережену.

Вона підбрала свої спідниці та край мантиї і побігла.

Ранульф стояв на місці і дивився на чарівне видовище струнких литок і маленьких ніжок, що так невміло бігли по лісовій галявині. Коли вона була на півдорозі до дерева, він наздогнав її кількома легкими кроками.

Лайонін глянула через плече і побачила, як легко він наздоганяє її. Вона згадала трюк, який використовувала в дитинстві, щоб вигравати перегони у хлопців з Лоранкуру. Коли Ранульф був майже поруч із нею, вона зробила крок у його бік, виводячи його з рівноваги, коли він ухилився, щоб не вдарити її, і таким чином виграла кілька секунд.

Вона почула за спиною пирхання Ранульфа і засміялася, задоволена своїм вдалим трюком. Потім їй майже перехопило подих, коли він обхопив її за талію сильною рукою, піднявши на бігу в повітря і навіть не похитнувшись від додаткової ваги її тіла.

Коли Лайонін оговталася від несподіванки, вона почала реготати, а коли вони добігли до дерева, то вже була майже без сил. Він посадив її, і вона притулилася до дерева, сльози котилися по її щоках, затуманюючи зір.

— Я перемогла, — задихаючись, промовила вона.

— Перемогла! Ви навіть не вмієте чесно змагатися. Ви шахраювали.

Вона витерла сльози і на свою радість побачила, що Ранульф посміхається і що риси його обличчя пом'якшали. Він був схожий на хлопчика.

— Моя голова досягла дерева першою, ще до того, як ви добігли, тож я виграла перегони. — Вона ледве стримувала сміх.

Ранульф потягнув за один з кучерів, що безладно розсіпалися по її щоках, бо її капюшон впав.

— З вас ніколи не вийде лицаря. Ваша брехня збезчестила б вашого сюзерена.

Лайонін розтулила рота від удаваного жаху:

— А ви, Леве, були б ще гіршою жінкою, з вашою манерою підбирати всі великі предмети, що трапляються на вашому шляху.

— Великі предмети! — Його руки обхопили Лайонін за талію і підняли її. Її голова опинилася високо в повітрі, а руки на його плечах. — Ви важите менше, ніж мої обладунки.

Раптом вона стала серйозною. Дивлячись згори вниз, коли він посміхався до неї, вона посміхнулася у відповідь:

— Хоч якою б була моя хитрість, я отримала винагороду, побачивши посмішку лева.

Ранульф обережно опустив її. Тепер він теж посерйознішав, і його потяг до неї повернувся. Він не міг доторкнутися до неї без того, щоб кров майже не закипіла в його жилах.

— Ідіть до зали; я піду за вами. Вашій матері не сподобається, що її левиця проводить ранок наодинці з чоловіком.

Не кажучи ні слова, вона залишила його, побігла до замку, злетіла витертими кам'яними сходами до своєї кімнати. Лише тоді вона зупинилася, кинувшись на пір'яний матрац свого ліжка.

Меліта бачила, як Ранульф і її дочка незадовго до того увійшли до лісу. Якби це був якийсь інший чоловік, вона послала б слугу передати Лайонін її наказ повернутися, але вона знала, що з Ранульфом її дочка в безпеці. Вона ніколи не піддавала сумніву те, наскільки знає цього чоловіка, довіряючи лише власним почуттям та власним інстинктам. Вона посміхнулася, бо збиралася наполегливо працювати, щоб домогтися шлюбу між її донькою та графом Мальвуазеном. Вона щиро прагнула, щоб він не був графом; тоді у неї було б більше шансів здійснити своє бажання. Так, бажання. Вона засміялася вголос, а потім подивилася, чи ніхто цього не помітив. Бажання — це саме те, що вона планувала. Не було нічого більш збудливого, ніж два молоді тіла, притулені одне до одного. Якби Вільям знав, що вона

запланувала, він би розлютився. Йому не подобалося бачити чоловіків біля доньки, що б він там не казав про шлюб, але Меліта планувала допомогти природі, заохочуючи розквіт цього ніжного молодого бутона кохання.

Лайонін спостерігала за Ранульфом зі свого зачиненого вікна, коли той повертався з лісу. Вона стояла на колінах і тицяла у вогонь залізним прутом. Образ його усміхненого обличчя з'явився перед нею посеред полум'я. Здавалося, вона не бачила нічого, крім нього; вона чула його голос, відчувала його руки на своїй талії. Вона важко опустилася на лавку біля вогнища й опустила голову на руки. Все кружляло перед очима.

Вона ніколи в житті не почувалася так дивно.

— Лайонін! — Важка постать Люсі почовгала до кімнати. — Що ви тут робите, дівчинко, коли у вашої мами стільки гостей внизу? І вогонь у вашій кімнаті вдень! Ви що, у хмари занеслися?

— Ні, Люсі, я просто щаслива. У цьому немає нічого поганого. Я дуже зголодніла. Ми можемо не спускатися вниз?